

zjištění, jež vadí meritornímu rozhodnutí, sama procesně přípustným způsobem odstraniti, resp. dáti odstraniti tak, aby po odstranění závad mohla rozhodnouti o odvolání meritorně. Leč o takový případ in concreto nejde, neboť není vadou, že zsp informovala ve výnosu z 30. června 1924 osp-ou o tom, jak pohlíží po stránce právní na provedenou změnu v knihovním zápisu zavazeného objektu zřetelem k reálnímu patronátu, a není tím žal. úřadu bráněno, aby meritorně rozhodl.

Nemohl tedy žal. úřad po právu zhostiti se úkolu vzneseného naň odvoláním stěžující si obce postupem, jaký zachoval, a porušil zákon, odepřel-li instančně rozhodnouti o odvolání stěžujícího si města proti rozhodnutí zsp-é z 25. listopadu 1924. Slušelo proto nalézti, jak bylo uvedeno shora.

Č. 8917.

Církevní věci: * Pouhá existence vodovodu sama o sobě nevyklučuje, že »zabezpečení potřebné vody« pro beneficium způsobuje »stále kromobyčejné výdaje« ve smyslu § 7 lit. e) zák. kongruového č. 176/1898 ř. z.

(Nález ze dne 1. prosince 1930 č. 19.027/29.)

V ě c: Václav H. v P. proti ministerstvu školství a národní osvěty o paušál na zabezpečení potřebné vody.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem ze 14. května 1927 vyslovila zsp v Praze toto: »Přihlížejíc k zák. č. 122/26 o úpravě platů duchovenstva církví a náboženských společností státem uznaných resp. recipovaných, upouští zsp od nové úpravy kongruové příznávky Václava H., která ostatně pozbyla právní platnosti dne 31. prosince 1925 vydáním svrchu cit. zák., a provádí mezi ním a maticí náboženskou toliko mimofasovní vyrovnání za léta 1915 až 1925 podle předloženého přehledného a podrobného výkazu fasovních příjmů a vydání za uvedenou dobu. Tento výkaz byl zde přezkoušen a opraven tak, že za léta 1923—1925 účtovaný paušál na zaopatření potřebné vody byl škrtnut, poněvadž zřízením vodovodu do děkanství v roce 1922 byl od roku 1923 zjednán zcela obyčejný stav věci a není zde již podmínek § 7 odst. e) zák. z 19. září 1898 č. 176 ř. z. pro další povolení stálých kromobyčejných výloh, vznikajících zásobováním děkanství vodou. — — — —«

Odvolání, v němž st-1 dovozoval nezákonnost škrtnutí paušálu na zabezpečení potřebné vody za léta 1924—1925, zamítlo min. škol. nař. výnosem z důvodu uvedeného v rozhodnutí zsp-é.

O stížnosti uvážil nss takto:

Žal. úřad opřel své zamítavé stanovisko o důvody zsp-é a tedy vycházel z názoru, že zřízení vodovodu již samo o sobě vylučuje beneficiáta z výhody § 7 bodu e) cit. zák., a že proto st-1 pozbyl práva na

fasovní náhradu výdajů, spojených s opatřováním potřebné vody. Stížnost naproti tomu namítá, že je podle zákona lhostejno, jakým způsobem se voda pro beneficium opatřuje a snaží se dovoditi, že je rozhodnou toliko skutečnost, že opatřování potřebné vody působí beneficiátovi stálé, kromobyčejné výdaje.

Nss uznal stížnost důvodnou.

Zákon z 19. září 1898 č. 176 ř. z., jímž vydána byla ustanovení o dotaci katolického duchovenstva ve správě duchovní, určil v § 3, že o tom, zda a pokud má býti povolen doplněk kongruy z náboženských fondů, rozhodne úřad zemský na základě přiznání, které jest podati cestou ordinariátu. Podle § 7 bodu e) cit. zák. jest vřaditi do přiznání jako výdaje »stálé kromobyčejné výdaje na zabezpečení potřebné vody«. Podle toho závisí započítatelnost »výdajů na zabezpečení potřebné vody« na povaze dotčených výdajů a má beneficiát stihatelný nárok na to, aby byly výdaje spojené se zabezpečením vody započítány do faze jen tehdy, jsou-li stálé, kromobyčejné. Při tom zákon nerozlišuje, jak beneficiát potřebnou vodu si zabezpečuje, a nepřiznává způsobu opatřování potřebné vody v této relaci žádného významu. Tento způsob opatřování vody může býti různý (docházení, dovážení, čerpání silou lidskou, zvířecí po př. strojovou), rozhodnou pro započítatelnost do přiznání bude vždy toliko skutečnost výdajů, které ovšem podle okolností případu mohou nastati, nechat způsob zabezpečení potřebné vody jest jakýkoliv. Nevylučuje proto pouhá existence vodovodu sama o sobě, že »zabezpečení potřebné vody« pro beneficium způsobuje »stále kromobyčejné výdaje« ve smyslu § 7 bodu e) zák. č. 176/1898 ř. z. a je opačný názor žal. úřadu právně mylný. Veden tímto nesprávným právním názorem nezkoumal žal. úřad, zdali přes existenci vodovodu tu jsou nebo nejsou kromobyčejné výdaje. I slušelo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 8918.

Technikové civilní. — Policejní právo trestní: * Ustanovení § 17 min. nař. č. 36.413/1860 nezakládá pro politické úřady stavební zvláštní pravomoc trestní nad civilními techniky, podrobenými tomuto nařízení. Je jen předpisem disciplinárním.

(Nález ze dne 2. prosince 1930 č. 18.712.)

Věc: Ing. Jaroslav H. v N. proti zemské správě politické v Praze o přestupek předpisů o autorisovaných soukromých technicích.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvod y: Nálezem z 2. dubna 1926 uložila osp v H. st-li pro vadné zhotovení plánek podle § 17 min. nař. z 11. prosince 1860 č. 36.413 pokutu 500 Kč. Nález ten opatřila právním poučením, že se z něho lze st-li odvolati během 3 dnů k zsp-é v Praze podáním u osp-é v H., a zároveň zařídila, aby trest uložený st-li byl zapsán v trestním rejstříku.